

[P. Munch.]

forstaa, at de Byrder, han har at trækkes med, er saa tunge, at han helst ikke beskæftiger sig dermed. Den ærede Ordfører affyrede derimod en af de kraftigst klingende Salver, jeg længe har hørt her i Tinget, mod det radikale Venstres Skattepolitik i Krigens Dage.

Jeg beklager at maatte sige, at der var ingen Baggrund for dette, ingen Berettigelse derfor. Den Beskatning, som vendte sig gennem Merindkomstskatten imod de store Fortjenester i Krigens Dage, gennemførtes den Gang paa det radikale Venstres Forslag i Samarbejde mellem alle Rigsdagens Partier, tidligere i Danmark end i noget som helst andet Land, og der var jo adskillige andre Lande, der havde en lignende Baggrund for en Lovgivning som den, vi fik herhjemme.

Om hele Karakteren af denne Beskatning sagde den ærede Taler, at den beskyttede Millionæerne, Kapitalisterne o. s. v. Ja, den var dog af en saadan Karakter, at hver Gang vi nu diskuterer Indholdet af denne Lovgivning, som den gennemførtes den Gang under den radikale Regerings Ledelse, saa græder den højtærede Finansminister lange, brede Strømme af salte Taarer, man fristes undertiden til at sige, at han græder Blod ved Tanken om, hvorledes vi mishandlede Kapitalisterne og Millionæerne, og nu græder jo det ærede Medlem med.

Endvidere sagde det ærede Medlem, at det radikale Venstre, naar det har Ledelsen og Ansvaret, ikke gennemfører den Opfattelse af den direkte Beskatning og den indirekte, som vi nu giver Udtryk for. Dertil kan jeg sige, at det samlede Resultat af Lovgivningen i de Dage var, at man fra, at saadant noget som $\frac{2}{3}$ af Statens Indtægter før Krigen hvilede paa indirekte Beskatning, kom til, at Indtægten af den indirekte Beskatning ved Slutningen af denne Periode ikke var meget over $\frac{1}{4}$, medens derimod den direkte Beskatning gav op imod $\frac{3}{4}$. Forskydninger i Forholdene medførte dette sammen med den Lovgivning, der fandt Sted. Men at vi fuldt og helt hævdede vort almindelige Synspunkt — ja, Kendsgerningerne er saa uomtvistelige, at det er mig uforstaaeligt, at det ærede Medlem vil prøve paa at bestride dem.

Men dernæst spurgte det ærede Medlem mig: I 1922 modsatte De Dem den Lovgivning, som den daværende og nuværende Finansminister gennemførte, staar De ved det endnu? er De nu ikke glad ved, at Loven af 1922 blev gennemført? Dertil kan jeg svare: Nej, det er vi ikke; vor Holdning

med Hensyn til denne Lovgivning er ganske den samme nu, som da vi i sin Tid stemte imod den, og dette giver sig Udtryk i vor Holdning nu ogsaa overfor de her foreliggende Forslag.

Om selve Forslagene sagde det ærede Medlem kun en eneste Ting, nemlig at det var let nok at sige, at de smaa Formueskatteydere ingen videre Fordel fik, og at det var de store, der fik hele Fordelen. Ja, det er lige til, og det er netop vor Hovedindvending mod hele denne Lovgivning; det er denne, at efter at man har mulliggjort Skatternes Nedsættelse ved at tage fra den Hjælp, som Samfundet ydede de ulykkeligste Medlemmer indenfor vort Samfund, er den første og hidtil den eneste Skat, man peger paa, den, om hvilken det gælder, at dens Nedsættelse ifølge sin Natur først og fremmest maa komme dem til gode, som efter alle de Ulykker, der er overgaaet vort økonomiske Liv, vedblivende er Storbesiddere, vedblivende sidder inde med store Formuer.

Inden jeg vender mig til den højtærede Finansminister, vil jeg gerne rette nogle Ord til den højtærede Finansministers egentlige Ordfører i Dag som ved første Behandling, det ærede Medlem Hr. Korsgaard.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde nogle Ord om, hvordan vi fordelte Sejr og Nederlag ved det Forlig, der er blevet afsluttet. Han selv fordelte Sejrens Palmer salomonisk, idet han sagde: Med Hensyn til Formueskatten har Venstre faaet noget, med Hensyn til Aktieselskabsskatten har vi faaet noget, som vi er glade ved. Jeg ved ikke, om denne Opstilling virkelig er holdbar overfor Stemningen i Venstre eller overfor Realiteterne. Men det, der forekommer mig at være det afgørende, er, at det Forlig, der her kunde være Tale om, fornuftigvis ikke kunde være et Forlig, hvorved det konservative Parti fik endnu mere, end de havde faaet ved den højtærede Finansministers oprindelige Forslag. Nej, den højtærede Finansministers oprindelige Forslag var Partiet jo fuldt ud tilfreds med, og det ejendommelige ved dette Forlig er, at det er ikke et Forlig af den sædvanlige Art, hvor Regeringen og dens Parti staar sammen overfor et andet Parti, men det er et Forlig, hvor den højtærede Regering og det andet Parti staar sammen overfor Partiet Venstre.

Det, der derfor har kunnet opnaas ved denne Forhandling, er kun dette, at der er foregaaet visse Ændringer, som har gjort Forslaget noget mere tiltalende for Partiet Venstre. Det afgørende, saaledes som Forslaget nu foreligger, er dette, at den højt-